

Obsah

Kronika

Podzimní sraz v Kácově.....	3
Podzimní tábor v Provodíně.....	4
Wanted!.....	8
38. Pražská stovka.....	9
Guláš Mikuláš - komiks.....	10
Vánoční kec a Stromek.....	11
Zimák.....	12
Pololetky v Desné.....	13
Na běžkách do Jeseníků.....	14
Studánky - Posázaví.....	17
Velikonoce - Moravský kras.....	18
Jarní vody - Orlice.....	23
Jarní sraz s Ginkgem - komiks.....	24
Hobo výprava.....	25

NášUP

Křížovka.....	11
Reklama na nové písně.....	27

Kdo to přepíše?

Problém, který mnohé možná ani nena-
padne. Fotky z výpravy jsou, zápis také,
Šupák nezklamal a dodal ho včas. Případ-
ně to napsala 100nožka. Předání se zdaři-
lo, Pěťa si to pečlivě založila do složky... nic
neschází. A čas plyne.

Cca měsíc před tím, než má vyjít Šup.
Pěťa vyndává hromady papírů ze složky.
A začíná přepisovat.

Dovedete si představit to zoufalství?

Jediný výkonný přepisovač naší redakce,
Věšák, dostal sice objednávku ve velkém
předstihu, ale co se to děje, nějak z něj nic
neleze. Redakce bez textu v počítači nemů-
že dělat bohužel vůbec nic, a proto si mu-
sí poradit sama.

Zkouší to opatrně. Maďalovi na mail při-
šly scany asi tří básniček. Redakce čeká, co
se bude dít (mezitím sama pilně přepisuje).
A světe div se, za pár vteřin (!) posílá Ma-
ďal básničky zpět - přepsané.

Dej psu prst a vezme si celou ruku. Ma-
ďalovi na mail přichází oscanované strán-
ky dalšího zápisu.

Uplynulo pár dní a nic se bohužel neděje.
Potom konečně Maďal posílá zprávu. Prý

z jednou rukou v sádře se píše deseti dost
špatně. Ajaj, ten si to pojistil!

Redakce musí jít zebrať jinam. A tak to
opět zkouší pozvolna: „Srne, máš pět mi-
nut? Prosím, přepíšeš následující stránku?“
Tam, kde to zafungovalo, přichází „oběti“
na mail další scany.

Takto byl zapojen například i takový Horác.
Občas tato metoda nebyla úplně spolehlivá,
korektura byla nutná. Horác například Pulce
překřtil na Puky (i když je pravda, že překlá-
dat ze Stonožčtiny není úplně jednoduché).
Srň byl zase líný psát uvozovky a háčky nad
velkými písmeny. I tak se ale rychlost přepi-
sování mnohonásobně zrychlila.

Redakce jde ale ještě dál. Správně postřeh-
la, že využít ty, co umějí psát všemi deseti,
se vyplatí. A tak byl jednoho dne uloven tá-
ta a bylo dosaženo nejvyšší možné rychlosti
přepisování stylem „Pěťa diktuje, táta píše“.
Ještě že je zápis z tábora tak zábavný.

Věšák se nakonec taky probudil a mno-
hě zachránil. Konec dobrý, všechno dobré.

Velký dík patří:

přepisovačům: tátovi Jelínkovi, Věšáko-
vi, Srňovi, Horácovi, Matovi, Pepinovi, Ma-
ďalovi a Patrikovi; za korekturu Tatouchovi,
za tisk Kulemu, za neúnavné kreslení ko-
miksů 100nožce a dále všem, kteří do Šupu
něčím přispěli.

redakce

Soutěž!

Až dočtete Šup úplně do konce (nebo se tam
klidně podívejte hned), uvidíte jistou osobu
(slouží zároveň jako lákadlo na další Šup).

Otázka bohužel nezní „kdo to je“ - bude
to trochu těžší.

Soutěžní otázka zní: Kam se kouká?

Napovíme, že správných odpovědí je víc.
Svou odpověď napišete na podepsaný!
(a složený) papírek a vhodíte do obálky na
nástěnce v klubovně.

Každá správná odpověď vyhrává slad-
kou pochoutku!

Výsledky budou zveřejněny na listopado-
vém kecu.

Podzimní sraz v Kácově

12.–14. 10. 2012

V pátek 12. října jsme se setkali na Hlavním nádraží v 17:40 hod. Přišli Věšák, Olda, Vojta a já. Nasedli jsme do vlaku a ve Vršovicích přistoupili ještě Honza, Klakson, Kuba a Jindra. Cestou jsme hráli městečko Palermo. Jeli jsme asi hodinu a půl, pak jsme vystoupili a šli ještě půl kilometru. Najednou začalo pršet, tak jsme se utábořili na louce pod stromem. O Hadech, kteří vystoupili dřív a šli rovnou na tábořiště, řekl Věšák, že jsou srabové. Před spaním jsme si povídali o Trifidech.

Druhý den ráno jsme jedli makové a tvarohové záviny a zase si povídali o Trifidech. Po snídani jsme si každý našli větvičku – kouzelnickou hůlku a hráli si na kouzelníky. Pálili jsme po sobě kouzla. S balením nám pomáhal Věšák. Pak jsme se vydali na další cestu, která vedla polem, loukou s krávy, lesem (i bahnem). Ušli jsme asi 5 km. Cestou jsme potkávali motorkáře na terénních motorkách. Jezdili rychle a ostatní na ně pokřikovali. Pak jsme přešli kopce a došli na tábořiště, kde byl posed a tee-pee. Tam jsme se setkali s Hady: Hypem, Kryšpínem a Bobešem a byl tam i Kule.

K obědu jsme měli chleba s pomazánkovým máslem. Odpoledne jsme měli soutěž o nejlepší jídlo připravené na otevřeném ohni. Celkem soutěžilo šest skupinek. Já a Kuba jsme připravovali buřtguláš. Vařili jsme v kotlíčích na trojnožce. Oheň nám pomáhal rozdělat Hyp.

Večer u ohně vedoucí vyhlásili výsledky kuchařské soutěže. Nejlepší jídlo bylo kuře na jablkách, které uvařili Klakson, Olda a Vojta. Jejich jména budou napsána na kost. Já a Kuba jsme se umístili na druhém místě s naším buřtgulášem. I třetí místo obsadili Krokodýli. Hadi obsadili 4., 5. a 6. místo. Mě nejvíce zaujaly palačinky od Hadů.

Pak se zpívaly ještě písničky. Přespali jsme zase, jako noc před tím, pod tropikem.

Ráno jsme si sbalili batohy a šli na vlak. Asi po třech kilometrech jsme dorazili k moštárně. Tam jsme si koupili do petek mošt domů.

Ve vlaku jsme opět hráli městečko Palermo a to mě moc bavilo.

Na nádraží ve Vršovicích jsme se rozloučili. Byla to dobrá výprava.

Ježek

Kuba s Filipem (Ježkem) plně zaujati přípravou soutěžního jídla

Podzimní tábor v Provodíně

25.–28. 10. 2012

Čtvrtek

Za tři dny je velká soutěž vynálezů. Je to velkolepá soutěž, která vynálezčům zajistí slávu. Každý by se rád zúčastnil, ale s jakým vynálezem? Jistý šilený vynálezce po sobě zanechal plán, jak postavit úžasný stroj. Nikdo neví, co za stroj-vynález to je, jen všichni tuší, že je to něco nevídaného.

Plán se bohužel nedochoval celý. Návod, jak vynález sestrojít, je zničen. Zbyla jen část, kde jsou napsány všechny potřebné součástky.

Úkolem jednotlivých týmů je vyhrát soutěž. Pokusí se sestavit úžasný vynález podle onoho bláznivého vynálezce. Teď už jen sehnat ty potřebné součástky...

„Podívej, co jsem našel!“ Do místnosti se vřítíl vynálezce v bílém plášti a s ochrannými brýlemi na hlavě.

„To psal ten slavný vynálezce! Návod na skvělý vynález! Pojedeme na soutěž a vyhráme!“

Po chvíli ale zklamán vykřikl: „Vždyť to není celé! Je tu jen seznam součástek!“

Prudce papír zahodil a odešel.

Soutěž vynálezů

25.–28. 10. 2012, Provodín

Účastníkům bude zajištěno ubytování a teplá strava minimálně jednou denně.

Během celé akce garantujeme klidné a příjemné prostředí pro tvorbu Vašich vynálezů.

Program:

čtvrtek 25. 10. – příjezd

pátek 26. 10. – rekreace, diskuze

sobota 27. 10. – samostatná tvorba vynálezů

neděle 28. 10. – dokončovací práce, představení vynálezů a vyhlášení vítězů

Právě vypluli z kanálu

Trochu nám i zasněžilo...

Konkurenční vynálezcké týmy však chytily příležitost za pačesy, papír sebraly a vyrazily na cestu za vítězstvím.

A je tu první úkol, který vynálezčům zajistí součásky. Hon na informátora (Kubulu) – prý se pohybuje někde na Karlově. Poté, co od něj hráči ukořistili kolíček - součástku, mohla se celá skupina rozhodnout, kam vyrazí. Podle instrukcí měla najít název jistého stromu v botanické zahradě, zvednout v určený čas sluchátko určené telefonní budky a ohlásit se heslem „Fialky vadnou a opadávají.“ (načež jim informátor odpověděl: „Jste tu právě včas.“ a sdělil jim klíč k jedné z šifer).

Dalším úkolem bylo zjistit, co je napsáno nad vchodem do rotundy svatého Martina na Vyšehradě (chytře si to zařídil Breptin tým, který si nápis vyfotil na mobil a pak ony klikyháky louskal cestou). Průběžně ještě každý tým luštil další šifru - musel hledat na lampách písmena a číslice (podle mapy) - z poskládaných písmen se dozvěděl, že další součástky najde v klubovně (Patrikův tým tam bohužel vyrazil ihned, aniž by splnil všechny úkoly).

U Palackého mostu týmy čekal nejtěžší úkol: dostaly pádla, vesty a pálavu a za další součástkou si musely dojet do kanálu (ústí Motolského potoka). Zde byla lucerna - cíl.

V klubovně skupinky dostaly součástky za správně splněné úkoly (šifry). Želva usnula, hlavu podloženou sádrou.

Pak už je čas pomalu vyrazit na autobus do Provodína...

Čtvrtek večer

Po namáhavé cestě plné čvachtavých kravinů jsme konečně dorazili do „vynálezckého střediska“. Pro návštěvníky již tu bylo nachystáno světlo - petrolejka a oheň v krbu.

Pátek

Rozpečené záviny, to je lahůdka!

Vynálezci se doslechli, že je možné získat další součástky - nacházejí se prý v neda-

Kdo bude mít nejvyšší věž?

Porotci plně zaujati vynálezy

lekem Psím zámku. Aby se ale jednotlivé týmy vědců cestou nehádalý, bylo potřeba určit pořadí odchodu pomocí krátké hrátky s názvem „Kdo přinese patnáct věcí začínajících na L, může vyrazit“.

Pokusy jako „les“ a „louka“ nebyly uznány, zato „lejnu“, přineseném na klacku, jsme bohužel nemohli nic vytknout.

Cestou vynálezci plnili různé úkoly, u Psího kostela se pak proměnili ve stavitele s cílem vybudovat co nejvyšší věž z klacků (kládiček). Styl „týpí“ jsme museli, po nervózním pozorování jednoho z týmů, zakázat.

Vynálezci získali další součástky. Zájem byl především o drátky a magnety.

Po chleboboru (k obědu jsme toho měli opravdu hodně) jsme se vydali na zpáteční cestu, zpestřenou sbíráním mrkve (sy-pala se „náhodou“ z Tatoucha) a indiány a hrou „hopsa“ (při níž excelovali hlavně hráči, kteří vzdali honbu za mrkví.)

„Kdo to je tam v té červené mikině?“

„Křeček! Kdo u něj bude první, má bod!“

Společně s ním, Všetečkou a Hrochem jsme si pak zahráli frisbee. V těch kravincích to

bylo výživné. Tým, co byl zrovna na střídačce, vždycky hlídal zmatenou Hrotečku.

Rozrostli jsme se ještě o 100nožku.

A už se jde na slavnostňák! Oheň plápolala nedaleko, na okraji lesa. Mimořádně jsme si po Krinolině nesedli, nebylo totiž na co. Zahrálo se pár písní, vyhlásily se výsledky, rozdaly gumičky několika vynálezciům... Někteří už trchu naříkali a tak jsme po sotva čtvrt hodině zrušili panáka a odešli do vyhráté chalupy.

Sobota

Ráno nás přivítala velká chumelenice. Nechtělo se nám ven, tak jsme se chvíli střídali (přestřelka – vedoucí proti dětem. Vykřikneš-li jméno nepříteli, zneškodníš ho). Úspěšní byli hlavně spacákovci, kočárkář (toto vozítko používal jako tank) či včelař Kule (se sítkem přes obličej).

Poté se nám ještě pořád nechtělo ven a tak jsme zorganizovali „nácvik stavby vynálezů“. Každý tým měl stavěče, spojky a koukače, který jediný za celou hru pravý vynález (předlohu) spatřil.

Úkolem koukače bylo popsat vynález spojce, která ho pantomimou předvedla ji-

né spojce, a ta až informaci předala stavitelům. Dovedete si asi představit, co vznikalo za pekelné stroje...

Procházka. Dovádíme ve sněhu. Stonožka má chudák na jedné noze igelitový pytlík a děravou kecku.

Při vysvětlování pravidel „alienů“ jsme málem umrzli, snad aspoň následné sbírání mrkve, krmení líhnuvšího se aliena (nafouknutá gumová rukavice) a vraždění vedoucích oním alienem-rukavicí stálo za to. Když nic jiného, alespoň se děti najedly mrkve.

Jsme v chalupě. Za chvíli začne stavba vynálezů! Ale když tu... v chalupě je prý bomba! Z každého týmu byl postupně vybrán jeden pyrotechnik, který byl vybaven ochrannými brýlemi (přes které nebylo nic vidět) a ochrannými sluchátky

Hypův přebušovač špejlí, pardon, autíčko

(přes které nebylo nic slyšet) a spolu se svým týmem se vydal „svou“ bombu zneškodnit.

Tuším, že chalupa vybuchla asi dvakrát.

Potom už byl čas, aby se jednotlivé týmy vynálezců sesedly a počaly vytvářet úžasné stroje ze součástek, které se jim povedlo sehnat. Od gumiček přes cédečka, dřevěné tyčky, hřebíčky, drátky, balónky, stříbrnku až po placaté baterky, žárovky a motůrku.

Stavbu vynálezů provázelo všeobecné nadšení. Nejhlasitější výkřiky štěstí zaznívaly, když se někomu povedlo roztočit motůrek či rozsvítit žárovíčku. Nejvíce křičela Želva, jejíž tým po cca dvou hodinách konečně pochopil, jak přidělat dva balónky k motůrku tak, aby se točily.

Neděle

Již od rána se všude roztrubovalo, že soutěž vynálezců dnes končí. Za chvíli bude vyhlášení vítězů, tak doladíte své výtvary a dostavte se před komisi.

Odborná (odporná) porota zasedla k odpornému stolu a počalo představení vynálezů jednotlivými týmy. Aničkovci (Ajablko) předvedli světu lustr (vhodný na diskotéku) a „bzucítko“ – hrací skříňku, která po stisku plíšku vydávala podivné zvuky (též vhodné na diskotéku). Želvovci oslnili svým kolo-točem – fackovačem. Snažili se nás přesvědčit, že to nejsou pouze balónky přivázané drátky k motůrku. Na to jsme jim neskočili, nicméně jsme museli uznat, že fackovač je alespoň velice praktický a využitelný vynález.

Hypovci přišli s břebušovačem špejlí. Vlastně to bylo autíčko, které svítilo a po několika rychlých úpravách přímo před porotou i jezdilo. Spotřeba hřidel (špejlí) byla ovšem poměrně veliká.

Soutěž nakonec vyhráli právě Hypovci. Byli odměněni vítězným zlatým pohárem, zatímco ostatní týmy dostaly po diplomu.

A mohlo se uklízet a pomalu odcházet, spokojeně, za svitu sluníčka, na autobus domů.

Petra

Wanted!

21. 11. 2012

Dne 21. 11. byly v centru Prahy spatřeny tyto osoby. Policie má podezření, že pracují jako tajné agentky pro zatím ne příliš známou špionážní firmu ČTU Vyšehrad. Ten den prý shodou okolností firma zahájila tajnou akci s krycím názvem Kuklení.

Dámy se chovaly nenápadně, přesto neunikly očím policistů ani našeho svědka. Situaci bohužel komplikoval neobvyklý vý-

skyt bezdomovců, proto se policii nepodařilo osoby zadržet, našemu nejmenovanému svědkovi se ale povedlo alespoň pořídit fotografii.

Naposledy byly spatřeny na lavičce na Tylově náměstí. Od té doby o nich nejsou známy žádné zprávy.

Policie varuje: není vyloučené, že u sebe dotyčné mají zbraně.

Pokud osoby spatříte nebo o nich uslyšíte, kontaktujte prosím neprodleně policii.

38. Pražská stovka

30. 11.–1. 12. 2012

Konala se jako obvykle poslední víkend listopadu. Tuhýši vyrazili z Tábora v počtu 8, bylo větrno a chladno, ale celkem přijatelně.

Zamířili jsme na sever směrem na Chotoviny a Rašovec, pak před kopec Mezivrata (tam jsme si dali terénní vložku) a přes Ouběnice do Bystřice (cca 50 km). Tam se, kolem poledne, přidal Martin a naopak nás opustila Lída a Robin. Rychlá rota (Maďal, Alf a jeho dva kamarádi) pokračovala ostrým tempem přes Netvořice, Kamenný Přívoz a Vrané do Braníka (byli tam kolem 23. hodiny).

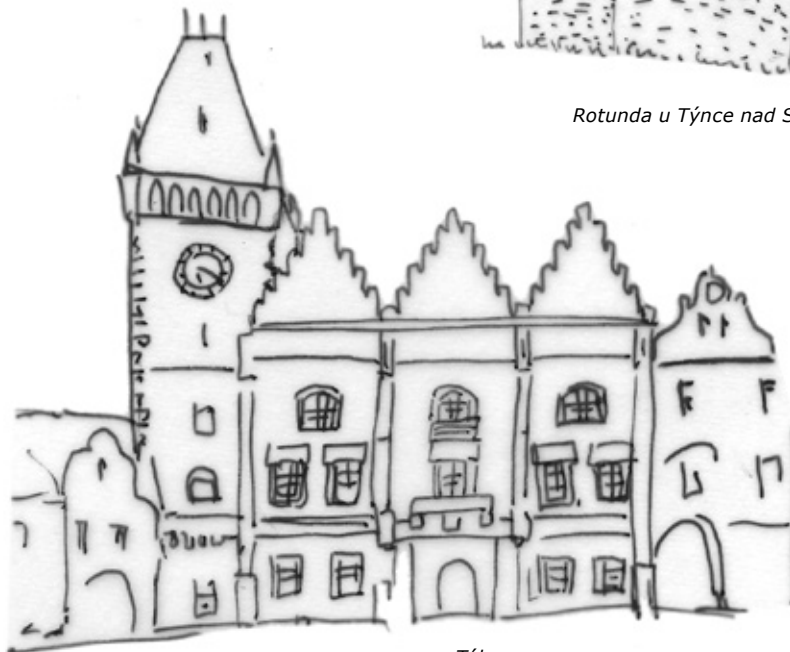
My ostatní jsme přes Václavice zamířili do Týnce nad Sázavou a po cca 65-69 km putování ukončili za soumraku. Za pozornost ještě stojí průchod bažant-

nicí u Chvojenu, kde jsme museli bažanty rozhrnovat, abychom mohli vůbec projít, a také mazácké kolečko oranicí za Václavicemi.

Tatouch

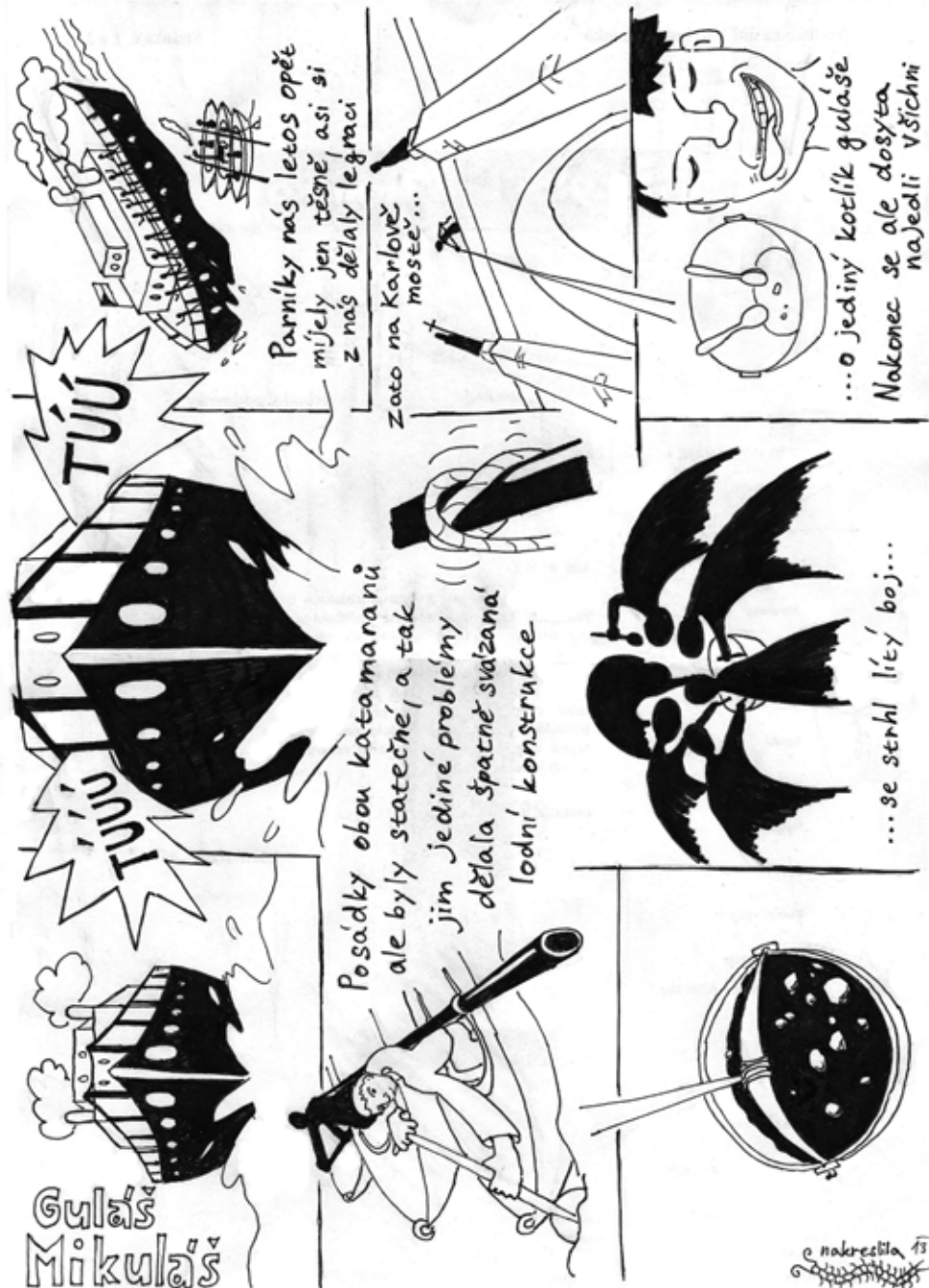
Rotunda u Týnce nad Sázavou

Tábor

Guláš Mikuláš

8. 12. 2012

Vánoční kec a Stromek na Poradní skále

21.–22. 12. 2012

Stejně jako vždy poměrně masová akce. Tradičně se hrála krátká divadla, tentokrát s využitím vylosovaných slov. Zapojit šnorchl, rychlovarnou konvici či skleněné oko nebylo nic jednoduchého. Všichni si s tím ale poradili. Zhlédli jsme tato představení: „Bouračka sáněk a rychlovarná konvice“, „Jak se slavily Vánoce v pravěku“ či „Madal ke Štědrovečerní večeři“.

Volbu nového Přemysla jako vždy vede Kubula. Zvítězil Křeček, budiž mu funkce Přemysla lehká. Následovalo několik kol cukroví (kterého bylo letos opravdu hodně) a lodičky (do kterých tradičně někdo děsně funěl). Kec byl zakončen promítáním fotek.

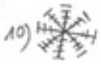
V sobotu jsme se sešli na Poradní skále. Byli tu s námi nově i Pulci. Hrála se krátká hrátka s cílem porazit vedoucí ve hře „kámen, nůžky, papír“. Zase tak jednoduché to ale nebylo, děti si nejdříve musely doběhnout do lesa pro lísteček s jedním ze symbolů (kámen, nůžky...), proklíčkovat mezi chytači a ještě mít to štěstí, že lísteček bude zrovna ten „správný“ a vyhrajou s ním nad rádcem. Po nějaké chvíli také bystřejší hráči zjistili, že například Horác se vyloženě využívá v tom, dávat kámen jako první... neje-den hráč toho pak využil.

Ježíšek naježil, zaspívali jsme koledy, přepali se cukrovím (vlastně ještě před Vánoci!) a spokojeně odjeli domů. Péfa

Křížovka

Tajenkou je Klaxonovo oblíbené cukroví.

CO BUDE PRÁDĚPODOBNĚ UVNITŘ?
3)

6) CO MAJÍ TI, CO SE PŘED VEČERÍ POSTILI?
8) JEŽÍŠEK NÁM NAJEŽÍ...
9) AUTOR ZÁPISU ZE STROMKU
10)

16) DOHA PLAVE VE...
5)

1) (BÝVALÝ) CUKROUŠ
2) KDO NÁ NEJTĚŽŠÍ BÍTOH?
4) PRO CO LEZE MADAL NA STROMY?
7) (JE TO CUKROVÍ)
11) KDO DÁVAL NA LOŇSKÉM STROMKU JAKO PRVNÍ KÁMEN A VÍŘIVAL SE V TOM?
15) KDO SI NA JEDNOM STROMKU RODEŘÍL RUKU O SKLENĚNÝ DÁREK?
14) NENÍ TI...?
13) PODLE POVĚSTI NEJOBLIBĚNĚJŠÍ STONOŽČIN ROHLÍK
17) NA JSOU ČTYŘI
12)

Zimák

27. 12.–2. 1. 2013

Velikost našich zavazadel při cestě na zimák nepotěšila paní s občerstvovacím vozíčkem. Když se doslechla, že v Zábřehu vystupujeme, ani se nesnažila skrývat své nadšení.

Kule se opět nemohl vejít do batohu (ne, že by tam snad lezl, ale nemohly se mu tam vejít věci), a tak zvenku navěšené igelitky maskoval pláštěnkou. Možná to bylo z části tím, že si v rozpisu vybavení přečetl „kotel 2x, naběračka“ a vzal jak dva kotle, tak dvě naběračky. Je ale pravda, že ignorování čárky mohlo dopadnout i hůř. Není divu, že se Kule obával, že všechny své věci k tábořišti najedenkrát neodnese. Nakonec to ale zvládl.

Zato Maďal si stěžoval, že se týpí jen tak v ruce nese špatně. Sněhu bylo totiž málo, nebo spíš žádný, na bobech se jakž takž dalo táhnout až v druhé půlce kopce.

Vůbec to kolem vypadalo jako na jaře. Začali jsme se obávat, jestli si vůbec zaběžkujem.

Ale naše údolí nás opět nezklamalo. Zároveň po kolena - a nahore na hřebenech taky sněhu dost.

Hyp připravil plno vosích hnízd - to bonusové, plněné korkovým špuntem, si vylosoval Maďal.

Naše původní sestava (Kule, Bobeš, Hyp, Tatouch, Maďal, 100nožka, Ondra) se v pátek rozrostla o Krupa, Alfonse a jeho dva kamarády.

Maďal s Alfonsem to pak s námi už nemohli v týpku vydržet a vmlouvající se, že venku je to romantika, šli spát pod širák :-)

Alfons na to doplatil, svezl se v noci z igelitu a nastydl.

Krup prolašoval, že nejlepší program na sobotu bude vstát v deset a dojet si na Paprsek na knedlíky, nakonec ale (dle jeho slov) dobře namazal (červeným na cca -5 °C, čerstvým sněh) a běžkoval o 106.

100nožka

Přístřešek na Smrku. Sněhu bylo přes obavy hodně

Pololetky v Desné

31. 1.–3. 2. 2013

Vyjeli jsme v pátek z autobusového nádraží Černý most po 17.00 hod. Každý nesl svoje běžky. Za jízdy jsme se bavili svícením laserovým ukazovátkem na silnici.

Když jsme přijeli na místo, byla už tma. Museli jsme jít daleko po cestě a ještě téhož večera jsme vykouřili chatu tím, že jsme špatně zacházeli s kamny, stejně jako Hadi hned příští ráno. Příští den jsme nasadili běžky a jeli „cestou necestou“, ale i „vodou nevodou“. Pak jsme se rozdělili na skupiny. Máša a Kuba jeli jinudy, než já s Věšákem a Vojtou. Jezdili jsme mezi kopci a lesy, až jsme dojeleli do chaty. Nazítří jsme museli rychle ven, protože vedoucí chtěli vyhodit pojistky kvůli žárovce, kterou Hadi vyměnili.

Jel jsem s Mášou, Horácem a Kubou na knedlíky do lyžařské chaty. Byly borůvkové. Cestou sněžilo a cesta byla dlouhá, protože jsme bloudili, ale pak jsme hospodu našli a knedlíky byly výborné!

Večer na naší chatě jsme hráli ping-pong, Osadníky z Katanu a Sabotéra.

V neděli ráno byla koulovačka a pak jsme jeli domů. Dojeli jsme šťastně.

Filip (Ježek)

100nožka: „Kdy dojedeme?“

Kule: „O půl hodiny dřív.“

Hraje se kontakt. Hádá se Kuleho slovo. Hráči vykřikují nápovědy.

Někdo: „Člověk s bradavicí!“

Někdo jiný: „Takový to vedle řeky!“

Někdo: „Tak s kym?“

Kule: „Tak s bradavicí.“

Již je uhodnuto „PA...“

Kule: „Jihoamerický stát.“

Někdo: „Jihoamerický?“

Kule: „Tak středoamerický? Prostě Americký!“

„PALEO...“

Želva: „Takovej ten divnej člověk!“

Kryšp: „Dinosaurista!“

Kuba s Ježkem se baví o táboře. Ježek popisuje, jak se u nich na narozeniny házelo do vody.

Kuba: „My zase házíme do přehrádky!“

Ježek: „Jé, tak to jsem rád, že nemám na táboře narozeniny!“

Kuba: „Neboj, k tomu vůbec narozeniny nepotřebuješ!“

Hadi postavili bobovou dráhu a pak se po ní vesele váleli

Na běžkách do Jeseníků

7.–10. 3. 2013

Ve čtvrtek odpoledne jsme vyjeli vlakem z Prahy, přesedli v Zábřehu a dojeli do Šumperka, kde jsme měli jen 6 minut na přestup na autobus. Ale stihli jsme to. Autobus nás za šera vyhodil na parkovišti Skřítek. Šli jsme do velkého kopce a po chvíli bylo nutno nandat sněžnice.

Chvíli jsme se radovali, jak se na nich skvěle jde. Radost nás ale brzy přešla, když jsme zjistili, že jsme ztratili značku. Všude tma, mlha, hromady mokrého sněhu, křoví a v tom my, hledající zelenou značku. Nakonec se ale povedlo.

Spali jsme v kamenné chatce/kapličce u Jelení studánky. Nutno poznamenat, že onu kapličku jsme museli poměrně dlouho hledat. Nakonec jsme zjistili, že stojíme pár metrů od ní – v mlze nebyla vidět.

Zde jsme svým příchodem (asi v 22 hod) překvapili (asi nemile) dvojici, která tu byla také na běžkách.

Rychloběžka srní

Ráno před opuštěním kapličky

2. den

Jeli jsme (již na běžkách) na Ovčárnu. Tady jsme se nacpali do luxusního hotelu. Falda šel somrovat hůlku (cestou jednu zlomil), což se mu povedlo. Pak jsme se posilnili čajem a postupně i dvěma česnečkami.

Konečně jsme zaplatili, vylezli ven, načež jsme hotel obešli a zase se vrátili zadním vchodem, protože přšlo.

Už je relativně hezky, tak vyrážíme. Stany rozbíjíme kousek za Švýčárnu. Stavíme je na sněžnicích, jinak bychom se propadli. Nejdřív to vypadá, že má Srn s Faldou tyčky nekompatibilní se zbytkem stanu, pak už je ale vše v pořádku. Srn jen nemí stavět jurka.

Mokré nohy v běžkových botách mrznou.

Před spaním jsme se se 100nožkou narvaly ke Kulemu a Hypovi do stanu a předčítaly ze Šupu.

V noci člověk nemůže ležet na zádech – dotýkal by se tak totiž moc velkou plochou studené země a zmrzl by. Kule a Hyp ovšem ne, ti mají nafukovačky.

3. den

Plánujeme jet přes Červenohorské sedlo k Vřesové studánce. Kus nad sedlem (kolem poledne) se však Falda odpojuje, že pojede zkratkou.

Nyní je čtvrt na pět a ještě jsme se s ním nesetkali. Sedíme v bufetu (samoobslužné restauraci), naproti hotelu, z kterého nás před pár hodinami vyhodili (kvůli Hypovu bochníku chleba a kostce másla.)

Dáváme si postupně několik ovocných knedlíků. Stále čekáme.

Konečně se nám povedlo se Faldovi telefonovat. Je někde úplně v prčicích. Navádíme ho požluté k nám do Červenohorského sedla.

Po další dlouhé chvíli, kdy se snažíme usít ponožky na topení, je Falda konečně tady. Udělal si krásný výlet, cca 20 kiláků navíc neprošlapanou stopou s krosnou na zádech.

Musíme ještě počkat, až si trochu vydechne, než vyrazíme – skoro za šera.

K Vřesové studánce jsme vyfuněli za hluboké tmy. Nabíráme vodu. Dobrodružství nekončí, vydali jsme se totiž pod vedením Kuleho po červené do Sedla pod Vřesovkou, což je jen jeden kilometr odsud. Jenom jeden, ale jaký! Po tmě traverzujeme šílené úbočí, padáme, proplétáme se smrčky. Srn to nějak těžce nese přes srdce, že jsme neje-

li po vyrolbované cestě (že vedla někam úplně jinam, to mu nevadilo.)

Konečně! Jsme tady. Chvilí váháme, zda nepostavit stany přímo na cestě u rozcestníku (krásné rovné místo), pak se ale přece jen posouváme o kousek dál. Proběhla rychlá večere, nalijeme čaj do lahví, strčíme si je do spacáku a jdeme spát.

4. den

Při balení si opět trochu pomrzeme. Čeká nás poslední den. Všichni až na mě jdou na sněžnicích, protože za a) je před námi prudké stoupání a za b) se jim nechce do mokrých a studených běžkových bot. Procházíme vřesovišti, je poměrně pěkně. Stoupání je úmorné. Nahoře na kopci děsně fouká a je zima, tak se rychle napijeme a mažeme dolů. Já, Hyp a Srn na běžkách, což je docela legrace – jsou tu různé díry a hupy. Hyp cestou vytrousil hůlky od jurka, ale bystrí běžkaři, co jeli za námi, je našli a vrátili (štěstí, že se tak vlečeme).

Největší maso ale přišlo na červené. Kule se 100nožkou si prozíravě nechali sněžnice, přestože nás podle Faldy čekal krásný, dlouhý, pozvolný sjezd k lanovce. Falda měl sice taky sněžnice, ale asi se s tím moc nemazal a šel zkrátka rychle. Byl nějak napřed.

Zde jsme „nakradli“ vodu z kohoutku

„Jak se ten jurek staví?!“ - Falda a Srn

Bez obav jsem se pustila za Hypem a Srnem, kteří jeli přede mnou. Cesta se začla zužovat a naklánět se nejenom směrem dolů (což by se ještě dalo čekat), ale také do boku. Vedla totiž po dosti prudkém úbočí. Co metr to hup, stromek, větev, díra, břečka či sráz. No legrace to byla velická, ale řekla jsem si, že jen tak lyže nesun-

dám. Vydržela jsem to nakonec celou cestu. Když mě to nakonec vyplivlo na urolbovaný úsek pře lanovkou, bylo to účinné vysvobození.

Hyp, Srn ani Falda tu nebyli. Řekla jsem si, že by bylo moudré se k někomu připojit a tak jsem celou věčnost čekala na Kuleho a Stonožku. Ti dva, když viděli krásný sních před lanovkou, přezuli na lyže. Upravený úsek ovšem trval jen asi 100 metrů. Když jsme se vydali od lanovky dolů po červené (do Ramzové), uvítala nás hnusná, vydržená cesta. Kule velmi nespokojeně a pomalu sjel asi 100 metrů, načez se se 100nožkou opět přezuli a nasadili sněžnice. Já jsem lyže nesundala a v závěru jsem za to byla odměněna kouskem perfektní sjezdovky.

V restauraci u vleku jsem objevila Faldu. Hyp se Srnem tu ale nebyli. Když jsem jim zavolala, zjistila jsem, že jsou v nějakém hotelu a dávají si palačinky.

I když jsme byli roztahaní málem po celé Ramzové, nakonec jsme se všichni na nádraží zdárně sešli, dali si poslední polívku v nádražní hospodě, Falda tam málem zapomněl běžky, a pak už jsme šťastně jeli vlakem do Prahy. *Petra a 100nožka*

Snídaně ve spacáku

Studánky – Posázaví

16. 3. 2013

Na letošních Studánkách se navazovalo na hru, která se hrála den předtím na kecu – Hoboes. Pro mě začaly Studánky ráno v klubovně, kde jsem přespávala z kecu. Ráno jsme vstávali docela brzo a venku byla strašná kosa. Už cestou z klubovny jsme se rozdělili – na Rohlíky s Věšákem, kteří jeli vlakem, a nás zbytek, co jsme jeli autobusem. U autobusu jsme se sešli s ostatními, co nespali v klubovně.

Autobusem jsme nejeli nijak extra dlouho a já tam většinu času prospala, takže jediný, co jsem postřehla byly fakt divný názvy zastávek (ale žádný si nepamatuju). Po výstupu z autobusu se začali hrát indiáni a podobné blbosti. Hned při prvních jsme málem ztratili Šimona, který se někam schoval a zapomněl vylézt. Hned po kratší chvíli chůze jsme si dali pauzu, sva-

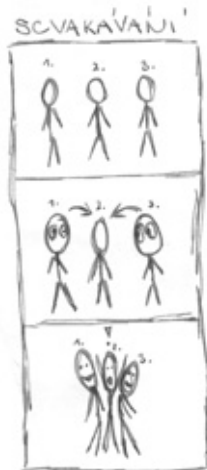
Terka se svojí Moranou

činu a nějakou tu hru. Po další chvíli chůze jsme potkali ledové kluziště mezi stromy, kde většina hrála na babu.

Cestou jsme pořád hráli indiány, povodně a netopýry. Další zastávka na svačinu se konala u vyhlídky se zábradlím, které nedrželo a na které si vždycky někdo sednul a málem slítnul z takové menší skalky. Julie s Johankou celou svačinu otravovaly Hypa, což byla pro všechny velká sranda. Po svačině se hrála škatulata batulata. Pak se kousek popošlo na místo, kde se měla hrát velká hra. Než byla připravena, tak se hrálo pár menších her, např. jsme byli rozdělení do skupin, z nichž každát musela stát na omezeném počtu nohou, rukou, hlav, zad... Potom se hrála velká hra, ale pravidla vysvětlovat nebudu, moc zajímavé to není. Po dohrání této hry jsme se vydali na vlak, myslím, že už bez větších zastávek.

Cestou se vytvořila skupinka, která všem (a hlavně sobě navzájem) podrážela nohy. Taky se tam rozmohlo tzv. CVAKÁNÍ lidí. Spočívá to v tom, že se s někým pohledem domluvíte a prostě někoho SCVAKNETE. Tohle jsme dělali po celý zbytek cesty.

Těsně před nádražím jsme si udělali malé moranky a ty jsme naházeli do mrňavého potůčku, který jsme tím celý ucpali. Pak jsme odešli na nádraží, kde jsme čekali na vlak. Já jsem tam začala rozdávat své zbylé jídlo, což upoutalo pozornost ostatních a lavička hned byla obalená hromadou lidí. Když jsme se dočkali příjezdu vlaku, tak jsme nastoupili a hurá do Prahy.

Terka

Velikonoce – Moravský kras

28. 3.–1. 4. 2013

Čtvrtek

Na Hlaváku se scházíme v malém počtu: Kule, Horác, Máša, já, Věšák, Honza, Kubo, Olda.

Jedeme do Brna, v Moravském krasu by prý totiž mělo být tepleji. Nevím teda, kde to Kule zjistil. Rozkvetlé kytky jsme sice vzhledem k počasí nečekali, nicméně asi 15 cm sněhu bylo i na ty otrlejší trochu moc. A my čekali jaro...

No, co jsme měli dělat. Bylo asi 21:00, když nás autobus vyhodil na Velké Klajdovce. A tak nezbylo nic jiného než rozbít tropika v (již letos značně nenáviděném) sněhu. Naštěstí tu aspoň bylo chvoji.

Pátek

Jako by to nestačilo, ráno začalo vydatně chumelit. Všichni, kdo nespali veprostřed (to znamená dvě třetiny lidí), mají mokré spacáky, jak se tropiko prověsilo. My veprostřed jsme si spacáky zase zafuňeli, takže je to vlastně spravedlivé. Horác s Mášou vstali a vylezli ven poměrně brzo

a snažili se do té chumelenice vytáhnout i ostatní. Naše dvojtropiko s Kulem a Věšákem samozřejmě odolalo. Kule uvařil ze spacáku čaj (myšleno, že ležel ve spacáku) a lebedili jsme si dál.

Po nějaké rozumné době jsme přecijen nakonec vylezli. Pořád trochu sněží. Máša si zoufá, že jestli to takhle bude příště, asi bude muset přestat jezdit na oddílové Velikonoce. Před odchodem vrazil Honza kládu Oldovi do obličeje a Kubovi do nohy. Pak už můžeme konečně jít.

Po chvíli jsme došli k jeskyni Pekárna. Byla obývaná pravěkými lidmi. Teď už jsme tam ovšem našli jen jednoho netopýra. Hřejeme se u ohně, vaříme čaj na vařiči, obědváme... začínáme hrát na peška. Pak se chvíli hraje ocasatá. Věšák má trochu problém se svažujícím se stropem u kraje jeskyně.

Jdeme po žluté do Hostěnic, cestou potkáme „propadání“ – potok tu končí a vsakuje se do země.

Máša: „Jé, to vypadá skoro jako naše vana. Taky to špatně odtejká...“

A Máša se těšila, jak si užije krásné slunečné Velikonoce...

Stát velmi blízko u ohně byl jediný způsob, jak přežít (mimochodem, všimněte si větrolamu)

Z Hostěnic odbočujeme do lesa. Nejdem moc dlouho, protože potkáváme seník. Za takového počasí by byl hřích ho nevyužít. Po návrzích jako „vysadíme dveře z pantů“ a podobně nacházím naštěstí klíč pověšený zvenku na hřebíku. Děkujeme za slušné hajné.

V mokrém sněhu rozděláváme oheň. Vaříme brkaši. Honza, Kuba a Olda mají štěstí – brkaše se na jejich klackolžice nabírá celkem dobře.

Jsmo jako správní hoboos – takoví trochu bezdomovci. Já jsem zpod seníku vytáhla zaprášené kousky polystyrenu a kus dřevěných dveří. Sedíme na tom. Kule odněkud zase přinesl ořezavělý zbytek kovového sudu a používá to jako sedátko. Kdyby si pod to stčil svíčku, může to mít i vyhřívané.

Dnes večer přijede Johnny. Ovšem až v 23:30. Čteme Šup. V seníku jsme jako sardinky, je tu příjemně teplo. Musí se spát střídavě: hlava – nohy, jinak bychom se nevešli.

Když dorazil Johnny a konečně jsme se všichni narvali dovnitř, ještě se ukázalo,

že střecha na jednom místě protéká. Zazněl návrh, že bychom tam mohli dát botu, neshodli jsme se ale na tom, čím by měla být. Čůrek vody nakonec odkládneme deštníkem.

Sobota

Snídáme polentu. Pak rozděláváme s Johnym oheň třením dřev, což se, ač někteří nevěří, daří na první pokus i přes vsu-dy přítomné vlhko.

V Pekárně

Tato fotka je skutečně také z Velikonoc. Nevěříte?

Dlouho se radíme, kudy vyrazit. Pak konečně zamykáme seník a odcházíme směr Křtiny. Cestou se luští hádanky. Nejzákladnější je ta nejkratší: Na hlavě kámen, v puše prst. Odpověď: „To jsem já, když si dám na hlavu kámen a do pusy prst.“ kupodivu nebyla správná.

Na křižovatce modré a zelené se shledáváme s těmi, co jeli až dnes: Křeček, Touch, Hyp, Terka, Marijánka a Vojta. Ve Křtinách je krásný ohromný kostel postavený Santinim ve speciálním slohu barokní gotiky.

Johnny v hospodě vyškemral „chleba“ (spíš takovou housku) – bojíme se totiž, že bude málo jídla. Bohužel je z mrazáku, což v tomhle počasí (mrzne) vyloženě potěší.

Poměrně pozdě večer nabíráme vodu v monumentální Klostermannově studánce. Táboříme téměř v hustníku. Hromadně pečeme ponožky. Většina lidí přichází na výhody pytlíkové metody, aneb máš-li igeliťák, nacpi si ho do boty. Spotřeba igeliťáků rychle stoupá.

Neděle

Ráno probíhá boj o záviny. Celých šest jich totiž zřejmě chybí. Potom, co jsme se zabalili, vyrážíme na krátký výlet k Rudicému propadání. Radostně skáčeme v závějích čerstvého sněhu. V noci opět napadlo, je tu teď cca 30 čísel.

Po dráhně době konečně propadání nalézáme. Děti se okamžitě začnou ztrácet v různých dírách. Máme s sebou jedinou baterku. Je pozoruhodné, že nikdo nikam nezapadl (*Jen Hyp se o to pokusil, když zalezl do jakési díry, která se ukázala být dlouhým komínem jeskyně. Byl pak na nás našťovný, že jsme ho nenechali lézt dál. Pozn. překladatele*). Kus od propadání zkoumáme ještě jednu jeskyni. Bohužel chodby po pár metrech končí.

Křečkův a Johnnyho orientační pud nás neomylně vede přímou čarou zpět k batohům. Z „hodinového“ výletu se samozřejmě stal půldenní a tak teď řešíme, jestli na našem tábořišti zůstat další noc nebo se přesunout. Jsou asi 4 hodiny. Nemůžeme se shodnout,

kam vyrazit, až se nakonec rozdělujeme. Na naši stranu nakonec přechází i Hyp. Jako náhradu dáváme druhé skupině kotel a vyrážíme pryč v akčním složení: Kule, Křeček, Johnny, já, Hyp, Terka, Marjánka, Olda, Vojta. Světe div se, naše rozdělení mělo jedno velké pozitivum: našli jsme seník, do kterého jsme se tak akorát vešli.

Při rozdělávání ohně třením dřev jsme trochu vymrzli. Povedlo se to na třetí pokus a my na sebe můžeme být hrdí. Vaříme sýráno, kterého je málo. Nemáme čaj – pouze dva pytlíky. Tak je točme stále dokola. Strašně fouká vítr. Johnnyho stomeček na sušení ponožek nefunguje tak dobře, jako včera. Zalézáme nahoru do seníku. V teplíčku našich spacáků, s lahvemi teplého čaje u nohou, pleteme pomlázky a hrajeme na kytaru. Poté téměř všichni podniknou dobrodružnou cestu na záchod a pak už konečně usínáme.

Pondělí

Ve spacácích snídáme rozdrobené mazance. Kule po mně hází úplně zmrzlou

Průzkum jedné z mnoha jeskyň

Zámek - vede tudy turistická značka

rukavici. Hurá, není moje, ale Johnnyho! Holky jsou vyšlehány. Vojtova pomlázka se rozpletla a vypadá spíš jako karabáč. Do Adamova už to máme kousek. Turistická značka prochází tzv. Zámekem – skalní tunel. Zde opět všichni začnou lézt do různých děr. Křeček pozoruje, jak před ním Olda mizí v jedné díře. Chvilí se nic neděje, načež se Křeček trochu lekne, protože se za ním ozve dusot. Olda má šťastný výraz ve tváři a se slovy „Jé, to je dobrý, já jdu znova!“ opět zabíhá do díry. Chvilí pozoruju, jak děti zalézají do díry a na druhé straně skály vypadávají, až mi to nedá a musím si to také zkusit.

Dále potkáváme zavřenou jeskyni a také Jáchymku, jejíž spletité chodbičky nás zabaví na hodně dlouho. Oldova bunda mění barvu ze žluté na hnědou. Popijíme čaj. Je velmi intenzivní. Ingredience: kotel od Hypích špinavých ponožek, to, co se našlo na dně batohu, a asi dva pytlíky čaje, které Hyp vytáhl bůhví odkud. Chvilí váháme, zda v další várce nevytlouhat spícího

Porotci plně zaujati vynálezy

netopýra, který visí v jeskyni – možná by odvar chutnal podobně, jako ten předchozí. Poté, co je Hyp několikrát nazván „dancanem“ můžeme vyrazit dál. Cestou potkáváme huť Františku a pak už je tu industriální Adamov. V Blansku se setkáváme s druhou půlkou výpravy.

Příběh druhé skupiny očima Věšáka: Potom, co jsme se rozdělili, vyrazí naše vrcholová skupina ve složení Tatouch, Horác, Máša, Honza, Kuba a já po cestě směrem na Blansko. Táboříme kus před hlavní silnicí na pěkném místě v lese. Začíná akce odhrab sněhu a postav tropíko. Zanedlouho už oba stany stojí a my se můžeme pustit do vaření večere. Stejně, jako druhá skupina, máme sejráno, jen s tím rozdílem, že my ho máme dost.

Taky vaříme čaj a vzhledem k tomu, že Tatouch i já vždy vozíme zásobu, tak ho máme taky dost :) Po večeri u ohně sušíme ponožky a pleteme pomlázky. Pak zalézáme do spacáků. Ráno vyplácíme pouze Mášu (proč jsme sakra nechali všechny holky odejít s druhou skupinou???) a následně vyrazíme na cestu. Obědváme na rozcestí s piknikovým stolkem. Horác

nám střepává sněh za krk a Honza s Kubou si staví bludiště ve sněhu. Kuba se pořád těší na koledování. Bohužel, do civilizace přicházíme dlouho po poledni, takže, i přes veškeré Kubovo remcání, že chce koledovat, procházíme vesnicí bez interakce s místními. Občas je holt lepší si nekoledovat :) Záhy přicházíme do Blanska na nádraží, kde se setkáváme s druhou půlkou výpravy, pochutnávající si na párcích v rohlíku a horké čokoládě.

Hodinu do odjezdu vlaku využíváme k velkolepému obědu – chleba, máslo, vajíčka, česnek, grilovací koření, mazance, čokoláda. Občas si na lavičky v naší blízkosti sedne cizí člověk. Vydrží ale sotva minutu, načež se sbalí a odejde. Asi jsou na nás naše zážitky nejenom vidět, ale i cítit. V naší bezprostřední blízkosti dokázala vydržet pouze skupinka bezdomovců.

Ve vlaku na Prahu pozorujeme šilhavčího Křečka a popijíme čaj z rána (čaj nemusí být dobrý, hlavně když je intenzivní). A pak už je tu Praha a rodiče, kteří málem nepoznají svoje děti. Nechť se vrstvy jílu rychle odlupují. **Péťa**

Jarní voda I. a II. – Orlice

4.–5. 5. a 11.–12. 5. 2013

Patrik ani Šnek bohužel nedodali zápisy a proto čtenářům můžeme nabídnout jen fotky a pár hlášek. Tak aspoň něco.

Ráno se z Kulecího tropika ozývají různé zvuky. Kuba (z Kulecího tropika): „Kule, já si z tebe udělám karimatku!“

Po chvíli:

Kule: „Ty vado! Jau! Tohle děláš doma Hypovi?“

Kuba: „Ne, tohle dělám doma matraci.“

Po večeri. Horác štouchá do Honzy. Honza: „Ne, nedělej to! Vyplašíš mi miláno!“

Horác: „Kde se tady chodí na záchod? Táhle do těch kopřiv?“

Máša (starostlivě): „Horáci, máš s sebou hrneček?“

Debata o kapustňákoví.

Maďal: „Kapustňák je sladkovodní, ne?“

Horác: „Mně to teda zní spíš polívkově...“

Na oběd se trochu ochladilo...

Patrik venčí loď?

Čepík se tváří jako pracovitý háček (II. voda)

Jarní sraz s Ginkgem

25.-26. 5. 2013

Hobo výprava

15. –16. 6. 2013

Měli jsme sraz na Masarykově nádraží. Přišel jsem já, Klaxon, Kšanda, Sestr, Tereza, Kule, Věšák a Tatouch.

My jsme jeli na kole, zatím co Hyp, Křeček, Gabča, Kryšpín, Bobeš, Fialka, Nid, Brepta a 100nožka šli pěšky.

Cyklisti vystoupili dřív a pěšouni vystoupili o pár zastávek později.

My jsme jeli na kolech, až jsme dojeli k rybníku, kde jsme potkali lidi se psy. Lidi ty psy cvičili a uměli několik povelů jako například aport, přines, otřep, ke mně atd.

Tam jsme si dali také oběd.

Pak jsme jeli ke koupacímu rybníku, kde jsme se všichni vykoukali. Potom jsme jeli ke studánce, kde jsme si mysleli, že máme sraz s ostatními, ale ukázalo se, že sraz máme asi o 500 m níže u jiné studánky. Hned poté, co jsme se sešli s pěšounama, jsme začali hledat místo na spaní a hráli jsme kolíky se šátky, pak jsme hráli hobo hru a šli se vykoupat do lázeňského jezírka.

Pak jsme šli spát a já, Kule a tatouch jsme byli hamouni a každý spal v jednom tropiku zatímco Kšanda, Klaxon a Sestr měli jedno a ostatní spali pod širákem.

Druhý den se naše skupiny opět rozešly, aby se mohly o chvíli později znovu setkat v železničním muzeu Lužná.

Když jsme si všechno prohlídli, jeli jsme se pro změnu vykoupat, protože bylo opravdu horko. Kus před rybníkem byl kopec, ze kterého jsme museli sjet, a uprostřed silnice byla díra a Klaxon si o ní ohnul přední kolo.

V rybníku jsem se koupal jen já, Kule a Sestr.

Tato výprava se zakončila tradičně, tedy dojeli jsme na nádraží a vlakem domů.

Kuba

Výsledky hry Hobo:

1. místo Gabča

2. místo Olda

3. místo Fialka

Nejoic měst, která projel jako proní hráč, měl Olda

Koupací zastávka u rybníka

Mapa Severní Ameriky - a železnice, po kterých hoboos putovali

Nové písně v Bibli!

Někteří si již možná všimli, ale přesto bychom rádi ještě jednou upozornili: v Bibli jsou nové písně. Jedná se jak o dotisk písní, které byly dlouhou dobu vyprodané, tak o písně zcela nové, které se zpívají, ale v katalogu nebyly.

Cena jedné písně je stále 10 Chechtáků. Neváhejte a kupujte písně na kecu či na schůzkách - stačí se zeptat.

Připomínám, jak je možné vydělat Chechtáky: zápis do Šupu, přepsání zápisu do počítače (ptejte se Pěti), kartička z výpravy, úklid v klubovně, oprava lodí, pomoc se stříháním oddílových filmů a podobně.

Pokud byste věděli o písni, která vám v Bibli chybí a hraje se, neváhejte se obrátit na Pětu nebo Mařala!

Jako reklamu na nové písně přikládám dvě z nejnovějších.

Pěta

Co jsem žlel bles k milónu

Jiří Flitr, Jiří Ďuchý (arr. by Tom Sawyer & Huck Finn)

E A7
Kantěte si, kantěte si,
E A7
co jsem žlel bles k milónu,
E A7
kantěte si, kantěte si,
D7
co jsem žlel bles k milónu.

G A7 D7 G
1. |:žlaláky se křoulím, se křoulím zaboulým:|
(repetice ve 2.-6. sloce)

H7 E A7 H7 E
To žvoulíte, to žvoulíte, co jsem žlel bles k milónu.

(každá sloka jako celá předchozí + další repetice)

- 2. dtto** + pak jsem mřul u štrku kdo sli co v pasrku...
- + pazduru cirátnou mřuli jsme ji s Horátnou...
- + sám jsem si za vagou zacintil semřágoú...
- + doukleně lispený štrkal jsem jak cícpený...
- + plivkaný na dřátu, vřidal jsem ho na vřátu, obruták na ždorpu, tůpnul jsem ho v Pažorpu, karosy se dlálá, zašplival jsem je flálá, silopky na krušku, vadřel jsem je ve vušku, parožky, blinčičky, kartofěly, svinčičky, co je žlok, to je žlok, čifinky from Polevok, na žbrdu solovrať od padam de Kolovrať, vořátovou zakrdnu, nyřky břicko rozbrdnu, žbouleně prčaně, semřáli ho dlačané, žincica z Blevoče, plá ji řadý Plivoče, řlifrovou vod vva kala drčka kodrá, doní bařlik na vřdu, přiluli mně od Grdú, dlátata marátý, ale už bez Horátný... To žvoulíte...

Seznam nových písní v katalogu Bible:

Bessie	Jaroslav Mottl
Co jsem měl dnes k obědu	Jiří Šlitr / Jiří Suchý
Co jsem žlel bles k milónu	Jiří Flitr / Jiří Ďuchý
Defilé u moře	Ivan Mládek, J. Sláva
Hledám děvče na neděli	Jaroslav Mottl
Je po dešti	B. Nikodem, V. Dvořák
Jedu nocí	Jiří Traxler, Karel Kozel
Jó to jsem ještě žil	Jiří Šlitr, Jiří Suchý
Knockin'on Heaven's Door	Bob Dylan
Lásko!	Karel Kryl
Pes suverén	P. Delanoé, L. Nekuda
Ráda se miluje	Karel Plíhal
Sáro!	Traband
Somewhere over the rainbow	H. Arlen, E. Y. Harburg
Svítá	Ježek, Voskovec, Werich
Tmavomodrý svět	Ježek, Voskovec, Werich
Trubadúřská	Karel Plíhal
Víla	Karel Plíhal

Co jsem měl dnes k obědu

Jiří Šlitr, Jiří Suchý

E A7
Představte si, představte si,
E A7
co jsem měl dnes k obědu,
E A7
Představte si, představte si,
D7
co jsem měl dnes k obědu.

G A7 D7 G
1. |:Knedlíky se zelím, se zelím kyselým:|
(repetice ve 2.-6. sloce)

H7 E A7 H7 E
To koukáte, to koukáte, co jsem měl dnes k obědu.

(každá sloka jako celá předchozí + další repetice)

- 2. dtto** + pak jsem jed u stolu kdo ví co v rosolu...
- + kapustu vařenou jedli jsme ji s Mařenou...
- + sám jsem si za peci zadělal telecí...
- + škubánky mařtény bařtil jsem jak prařtény...
- + uzeny na bráču, střilel jsem ho na bráču, jeseter na kmině, koupil jsem ho v Londýně, buchtičky se řodó, zapíjel jsem je vodó, borůvky na sádle, našel jsem je ve prádle, pirožky, blinčičky, kartofěly, svinčičky, co je moc, to je moc, syrečky from Olomóc, na chlebě romadír od madam de Pompadour, řpenátovou konzervu, tedka všechno rozervu, vařeně bravčově, seřzali ho bačově, žincica z Levoče, zná ji každý Jihočech, koprovou vod dna dala tetka hodná, kuní ocas na řpeku, přinesli mně od Fleků, kuřata smařený, ale už bez Mařeny...

Podzimní 100nožčí Škadok se konal kdesi za Jičínem, a až na mapu, která vznikala na poslední chvíli, proběhl dle očekávání. ••• V Kácově nám Maďal uvařil výborné indické taštičky se zeleninou a špenátem. Na Klaxonovo, Vojtovo a Oldovo „kuře na jablkách s patyzónem“ to ale nemělo. ••• Na konci října se v Provodně odehrála velká soutěž vynálezů. Zvítězil přeburušovač špejli. Ale ani diskotékové mixážní vrčítka, rotující balonky na drátku či diskokoule (nebo lustr?) nebyly k zahoení! ••• Jednoho večera se v Praze na I. P. Pavlova objevily tři divné ženy a několik bezdomovců. Není zcela jisté, co měli za lubem. Zvláště zarazilo to, že se vzájemně nakopávali do zadnic. ••• Na tradiční Pražskou stovku opět vyrazili měkkýši (vyměkli) a tuhší (někteří nevytuhli). ••• Guláš Mikuláš ze změnil v závod polárníků o to, či loď vypluje dřív na moře a kdo se tak dostane první ke guláši, pardon severnímu pólu. To, že první byla loď Fram, není podstatné, důležité je, že guláš ochutnali nakonec všichni. ••• Na Vánočním kecu jsme zvolili nového Přemysla: Křečka. Následovaly bujaré předvánoční oslavy na Poradní skále. Cukrovím, dárky a jmelím jsme se nacpali dosyta. ••• Při cestě ze Zimáku se nás paní v kupě ptala, co jsme dělali, že tak smrdíme. Odpověděli jsme, že jsme se tři dny udili, ona nám však zřejmě špatně rozuměla, neboť její další otázky byly, kolik toho bylo a jestli jsme to nespálili. ••• Mise s krycím názvem Pololetky, jejímž cílem nebylo nic menšího, než „vyhnat děti alespoň jednou na běžky“, se zdařila. Někteří s vidinou borůvkových knedlíků vyrazili ven dokonce několikrát. ••• Březnová výprava do Jeseníků byla dosti dobrodružná. Byli jsme rádi, že máme jak běžky, tak sněžnice. A Hypa jsem snad poprvé viděla s nafukovací karimatkou. Ale přežili i ti, co ji neměli. ••• Morany málem ucply potok. ••• Velikonoce opět neklamaly. Jeli jsme do Moravského krasu, protože Kule tvrdil, že tam bude jaro v plném proudu. A ejhle, ono žádné jaro, ale půl metru sněhu! Máša prohlásila, že na Velikonoce asi bude muset přestat jezdit. ••• Velký dík patří těm, kdo jeli do Malčic na tábořiště sázet stromy. Za pár let ta dřina snad bude víc vidět. ••• O jarních vodách se toho příliš nedozvíme. Tak snad jen to, že jsme jeli Orlici. ••• Naši Rohlíci už jsou staří nějaký ten pátek a tak jsou pořádně tvrdí - Ginkgo proti nim na jarním srazu nemělo šanci. ••• Po dlouhém a napínavém boji o body na schůzkách se naši hoboos vydali do Klánovických lesů, aby hru slavnostně zakončili. Věšák s Klaxonem tedy zas tak slavně nedopadli - Věšák stihl přeletět přes řídítka svého oře ještě předtím, než vůbec dojel na nádraží, a Klaxík zase v díře ohnul své přední kolo tak, že po něm pak museli dupat (po kole, ne po Klaxíkovi), aby vůbec mohl dojet domů. •••